



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **K. K.**, narozena X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Věrou Novákovou, advokátkou,
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec XIV,

proti

žalovanému: **Český báňský úřad**,
sídlem Kozí 748/4, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2020, č. j. SBS 15585/2020/ČBÚ-23,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2020, č. j. SBS 15585/2020/ČBÚ-23, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 27. 2. 2020, č. j. SBS 29428/2018/OBÚ-04/7. Tímto rozhodnutím obvodní báňský úřad shledal žalobkyni vinnou z přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), jehož se žalobkyně dopustila tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina na druhý skryvkový řez k rypadlu KU800/K105, organizace Severočeské doly a. s., IČO: 49901982, kde je vykonávána obvodním báňským úřadem řádně povolená hornická činnost a kam je vstup zakázán. Za spáchání uvedeného přestupku obvodní báňský úřad podle § 40a odst. 3 písm. a) horního zákona a v souladu s § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil žalobkyni pokutu 8 000 Kč a současně jí uložil povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí obvodního báňského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Uvedla, že přestupek byl spáchán dne 30. 6. 2018, správní orgán neučinil oznámení o zahájení řízení, které by přerušilo běh promlčecí doby, a jako první úkon v řízení vydal dne 28. 2. 2019 příkaz. Žalobkyně proti tomuto příkazu podala včasný odpor, čímž došlo ke zrušení příkazu. Účinky standardního meritorního rozhodnutí, včetně přerušení promlčení, má podle žalobkyně pouze příkaz, proti němuž nebyl podán odpor, a tím se stal pravomocným a vykonatelným. Žalobkyně upozornila na to, že aktuální právní úprava nepřevzala dřívější § 20 odst. 2 větu poslední zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který stanovil, že je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh doby jeho doručením. Připomněla, že rozhodnutí obvodního báňského úřadu bylo vydáno 27. 2. 2020, tudíž v jednoleté promlčecí době, která počala plynout 1. 7. 2018, nenastala žádná okolnost, jež by její běh přerušila či stavěla. Podle žalobkyně tak k vydání rozhodnutí došlo po uplynutí jednoleté promlčecí doby, a proto bylo nezbytné řízení zastavit podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobkyně zdůraznila, že jakákoli hmotněprávní analogie v neprospěch obviněné osoby je v oblasti trestního práva i v rovině správního trestání nepřipustná. Na podporu svého názoru, že příkaz, proti němuž byl podán odpor, nepřerušuje běh promlčecí doby, odkázala žalobkyně na komentář k zákonu o odpovědnosti za přestupky a na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 12. 2019, č. j. 20 A 4/2019-72.
3. Žalobkyně dále namítala, že shromážděné podklady neumožňovaly vydat ve věci rozhodnutí o uznání viny žalobkyně, ani jeho následné potvrzení v odvolacím řízení. Samotné ztotožnění osoby, stejně jako fakt, že se udál přestupek, se podle žalobkyně opírá pouze o úřední záznamy policie. Osoba pachatele, průběh skutku a skutkový děj však musí být v řízení prokázány relevantními důkazy, zejména svědeckými výpověďmi nebo v souladu se zákonem pořízenými videozáznamy, atp. Totožnost osoby, která měla skutek spáchat, pak musí být doložena úředně (dokladem předloženým po zajištění), jiným průkazným způsobem identifikace (otisky prstů, DNA), svědecky (osoba, která pachatele osobně zná, dosvědčí jeho totožnost bezprostředně po zajištění a posléze v přestupkovém řízení) nebo prostřednictvím rekognice.
4. Podle žalobkyně se jedná o zjevné porušení zásad presumpce neviny a *in dubio pro reo*, upravených mimo jiné v § 69 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, což ilustruje tvrzení obvodního báňského úřadu, že „žalobkyně dle správního orgánu v rámci projednávání přestupku nepředložila žádné relevantní skutečnosti, které by byly v rozporu se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjištěním správního orgánu“. Obviněný přitom není v řízení povinen prokazovat svou nevinu či zpochybňovat závěry, k nimž dospěla policie; nositelem důkazní povinnosti, za dodržení citovaných zásad, je bezvýhradně správní orgán. Podle žalobkyně neprovedl obvodní báňský úřad ve věci žádný přímý důkaz její viny, ani neshromáždil propojený, na sebe navazující řetězec důkazů nepřímých, kdy za důkaz vůbec nelze považovat předložení dokladu totožnosti při ústním jednání. Žalobkyně zdůraznila, že obvodní báňský úřad neprováděl žádné porovnávání fotografií, neboť v době, kdy měl občanský průkaz za účelem ověření totožnosti v dispozici, ležel spisový materiál se shromážděnými podklady zavřený na stole. V protokolu z jednání navíc není o srovnání fotografií žádný záznam.

5. Postup obvodního báňského úřadu považovala žalobkyně za rozporný s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, a ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73), ze které vyplývá, že úředním záznamem a oznámením o přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování, tyto slouží jen jako podklad k provádění dokazování. Podotkla, že správní orgán je povinen vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro své rozhodnutí, avšak ve správním řízení nebylo provedeno žádné dokazování, ani výslechem svědků či přehráním videozáznamu. K pravomocným příkazům z jiného správního řízení dodala, že jimi nemůže být prokázána její vina a předchozí neoprávněný postih nemůže být důvodem pro další neoprávněné potrestání, ani jimi není správní orgán vázán při posuzování viny.
6. Žalobkyně současně upozornila na skutečnost, že obvodní báňský úřad významně argumentoval a odůvodňoval výši uložené sankce mimo jiné překonáváním pásových dopravníků, ačkoli shromážděnými podklady není vůbec dokumentováno žádné takové konkretizované jednání přičitatelné žalobkyni. Za důkaz skutkového děje podle žalobkyně nelze považovat správními orgány odkazovaný „mapový podklad“.
7. V řízení žalobkyně rovněž namítala porušení zásady *ne bis in idem*, neboť přestupek, ze kterého byla uznána vinnou, musel být spáchán v jednočinném souběhu s činem, za který již byla postižena. Závěr žalovaného, že přestupky žalobkyně byly spáchány ve vícečinném souběhu, neboť šlo o různá jednání a porušení rozdílných právních zájmů, nemá podle žalobkyně oporu v podkladech rozhodnutí. Měla za to, že jde o souběh jednočinný, jelikož v předchozí věci vedené Městským úřadem Litvínov byla pravomocně uznána vinnou, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Bílina v katastrálním území obce Libkovice neuposlechla výzvu policisty tím, že vnikla do důlního díla. V nyní projednávané věci byla uznána vinnou pro skutek spočívající v tom, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách (*obvodní báňský úřad ve výroku svého rozhodnutí hovoří o ranních hodinách, pozn. soudu*) vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla do důlního díla – lomu Bílina. Skutečnost, že se jedná o tentýž skutek, podle žalobkyně vyplývá i z pokynu policisty, na který odkázala. Za shodné považovala i následky projednávaných přestupků, neboť pokyn byl policií uložen kvůli blízkosti důlního díla, aby byly ochráněny životy a zdraví účastníků akce a majetek vlastníka dolu, a stejná ochrana hodnot vyplývá i z cedula zakazující vstup. Zásada zákazu dvojího trestání upravená v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod podle žalobkyně nemůže být prolomena ani tím, že v případě naplnění znaků skutkových podstat více přestupků jedním jednáním je k jejich projednání příslušných více správních orgánů.
8. Dále žalobkyně konstatovala, že účastí na předmětném protestu nebyl naplněn materiální znak přestupku a důvodem vniknutí účastníků protestu na území, kde probíhá hornická činnost, byla dlouhodobá ochrana veřejného zájmu – konkrétně lidského života, zdraví, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

majetku, veřejných rozpočtů, životního prostředí a klimatu, neboť to vše prokazatelně a v masovém měřítku poškozuje spalování hnědého uhlí, které se ve velkolomu Bílina těží. Uvedla, že žalovaným tvrzené ohrožení života a zdraví je nepodložené, neodůvodněné a neprokázané. A i kdyby bylo prokázáno, že jednáním kladeným jí za vinu ohrozila sebe sama, nemůže jí být taková okolnost jakkoli kladena k tíži, jelikož sebeohrožení či sebepoškození nelze v právním řádu České republiky sankcionovat. Rovněž ohrožení ostatních aktivistů a zaměstnanců dolu z provedeního dokazování nijak nevyplývá. Z hlediska proporcionality to pak byl naopak klimatický protest, který se uskutečnil v zájmu ochrany života a zdraví, přičemž podle žalobkyně v žádném případě nebyl hrozícímu nebezpečí klimatické krize neadekvátní. Podotkla, že by se nejednalo o první případ, kdy by byl takový protest příslušnými orgány shledán legitimním, a že odmítavý postoj k pokračující těžbě hnědého uhlí je v souladu s cíli mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána. Protestující se snažili upozornit na změny klimatu i s odkazem na ústavně zaručené právo na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, právo na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a právo na odpor podle čl. 23 Listiny základních práv a svobod. Závěrem dodala, že počínání účastníků protestu bylo legitimní, kdy naopak nevykazovalo potřebný stupeň společenské škodlivosti ve smyslu § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že příkaz, jenž je vydán jako první úkon ve věci podle § 90 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), má dvojí povahu. Jednak představuje nepravomocné meritorní rozhodnutí a jednak supluje oznámení o zahájení řízení, neboť obsahuje veškeré náležitosti ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu. Z § 150 odst. 3 správního řádu pak podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že podáním odporu se příkaz ruší, ale v řízení se ze zákona pokračuje. Vzhledem k tomu, že právní řád neumožňuje správnímu orgánu za této situace (znovu) zahájit správní řízení, žalovaný trval na tom, že zrušený příkaz v plném rozsahu a se všemi právními důsledky nahrazuje oznámení o zahájení řízení. K přerušení promlčecí doby tak podle žalovaného došlo ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky dne 6. 3. 2019, kdy byl doručen příkaz ze dne 28. 2. 2019, č. j. SBS 29428/2018/OBÚ-04/1 (*pozn. soudu – příkaz byl doručen dne 7. 3. 2019*). V nové promlčecí době jednoho roku pak obvodní báňský úřad vydal dne 27. 2. 2020 své rozhodnutí, čímž došlo k opětovnému přerušení promlčecí doby. K zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby tudíž nedošlo.
10. Za nedůvodnou označil žalovaný námitku neprokázání přestupku. Jelikož v rozhodnutí obvodního báňského úřadu je jasně specifikováno jednání žalobkyně a jsou zde uvedeny všechny skutečnosti týkající se předmětného skutku, jakož i následek tohoto jednání specifikovaný místem a datem, došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku a byly zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně. Odmítl, že by obvodní báňský úřad opřel svůj výrok pouze o úřední záznam a oznámení přestupku, neboť v rámci rozhodování ověřil a doložil, že je v místě zadržení žalobkyně rozhodnutím obvodního báňského úřadu povolena hornická činnost na lomu Bílina a v době spáchání přestupku existovalo řádné vymezení hranice povolené hornické činnosti výstražnými tabulkami spojenými páskou a nápisy upozorňujícími na zákaz vstupu do ohraničené oblasti. Žalovaný uvedl, že obvodní báňský úřad mohl z úředního záznamu vycházet jako z podkladu pro rozhodnutí. Z policejního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně byla policií zadržena na druhém skryvkovém řezu lomu Bílina s uvedenými Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

souřadnicemi a následně eskortována k dalším úkonům. Neměla u sebe průkaz totožnosti a odmítala součinnost s policií, která pořídila její fotografii, na základě níž byla policií následně ztotožněna. Žalobkyně navíc spáchala na stejném místě a téměř ve stejnou dobu v rámci svého jednání další přestupek, ze kterého byla pravomocně uznána vinnou Městským úřadem Litvínov, což sama v žalobě uvedla. Lze na ni tudíž pohlížet jako na osobu, která se podle pravomocného rozhodnutí nacházela na místě, kde je to zakázáno. V daném případě bylo spáchání přestupku žalobkyní jednoznačně prokázáno a bylo dostatečným způsobem zadokumentováno policií. Další dokazování spáchání přestupku by tedy podle žalovaného bylo nadbytečné.

11. K námitce porušení zásady *ne bis in idem* žalovaný uvedl, že příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 9. 11. 2018, č. j. MELT/70623/2018, byla žalobkyni pravomocně uložena pokuta za nesplnění pokynu policisty k zajištění účelu shromáždění podle § 8 odst. 4 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o právu shromažďovacím“). Rozhodnutím obvodního báňského úřadu byla žalobkyně shledána vinnou z porušení jiných významných zájmů chráněných horním zákonem, konkrétně došlo k ohrožení zdraví a života jí samotné, ostatních aktivistů i zaměstnanců dolu. Je tedy evidentní, že porušení či ohrožení chráněného zájmu, tedy právně významný následek, je u obou řízení, ve kterých byla žalobkyně uznána vinnou, odlišný. K dělení jednání na různé skutky odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014-25.
12. Žalovaný za nedůvodnou označil také námitku nenaplnění materiální stránky přestupku. Společenská nebezpečnost jednání žalobkyně spočívala v možnosti ohrožení života a zdraví nejen žalobkyně, ale i dalších přítomných aktivistů, jakož i zaměstnanců organizace Severočeské doly a. s., a v neposlední řadě rovněž ve vynuceném odstavení veškeré těžební technologie. K argumentaci žalobkyně, že její jednání podléhalo ochraně práva na svobodu projevu zaručeného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, žalovaný uvedl, že odstavec 4 uvedeného článku připouští možnost zákonného omezení svobody projevu, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Toto omezení bylo zákonem stanoveno z důvodu ochrany práv a svobod druhých a z důvodu ochrany veřejného zdraví. Jednáním žalobkyně podle žalovaného rovněž došlo k porušení právem chráněného zájmu na bezpečném a hospodárném dobývání výhradního ložiska, Žalovaný dodal, že právo na svobodu projevu ani právo na příznivé životní prostředí neopravňují žalobkyni bez jakýchkoli omezení a důsledků zasahovat do práv a svobod jiných osob, zejména v případě, kdy jsou tato realizována na základě řádného povolení vydaného na základě zákona, a ohrožovat přitom jiné ústavně a zákonem chráněné zájmy. Rovněž názor žalobkyně, že jednala v rámci ústavně zaručeného práva na odpor ve smyslu čl. 23 Listiny základních práv a svobod, žalovaný zásadně odmítl, neboť není zřejmé, jak by řádně povolené dobývání hnědé uhlí, které je plně v souladu se zákonem, mohlo odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Byť žalobkyně na několika místech žaloby poukazovala na skutečnost, že se správní orgány nevypořádaly s její argumentací, soud shledal napadené rozhodnutí srozumitelným a přiměřeně odůvodněným, tudíž přezkoumatelným. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobkyně podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.
17. Dále se soud zaměřil na otázku, zda došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně uplynutím promlčecí doby.
18. Podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“* Za tento přestupek se podle § 40a odst. 3 písm. a) téhož zákona uloží pokuta do 15 000 Kč.

19. Z § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že „[o]dpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.“ Podle § 30 téhož zákona „[p]romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“ V daném případě nedosahovala horní hranice pokuty tohoto limitu, a proto promlčecí doba činí jeden rok.
20. Podle § 31 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[p]romlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.“ Z § 32 odst. 2 téhož zákona ve znění účinném do 31. 1. 2022 plyne, že „[p]romlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku a b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“
21. Z § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že „[s]právní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže odpovědnost za přestupek zanikla.“
22. V projednávané věci byl prvním úkonem obvodního báňského úřadu příkaz ze dne 28. 2. 2019. Soud proto předně uvádí, že smyslem příkazu jako prvního úkonu v řízení je jednak vyslovení viny obviněného (podmíněné tím, že nebude podán odpor) a jednak samotné sdělení obviněnému, že došlo k zahájení řízení o přestupku. Teprve doručením příkazu se obviněný dozvídá, že je proti němu vedeno řízení o přestupku, a v tomto smyslu je tedy příkaz oznámením o zahájení řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 305/2021-37, publ. pod č. 4341/2022 Sb. NSS, platí, že pokud je řízení o přestupku zahájeno vydáním příkazu, proti kterému byl účinně podán odpor, přerušuje se promlčecí doba oznámením příkazu obviněnému ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky.
23. Nejdříve považuje soud za nezbytné uvést veškeré podstatné skutečnosti, které měly vliv na posouzení běhu promlčecí doby podle výše prezentovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, které zdejší soud sdílí. Za počátek běhu promlčecí doby je v tomto případě podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky považován den 1. 7. 2018, tedy den následující po dni, kdy byl spáchán přestupek (30. 6. 2018). Od tohoto dne započal běh jednoleté promlčecí doby, neboť se nejednalo o přestupek, za nějž je možné uložit pokutu ve výši alespoň 100 000 Kč. Konec této doby podle § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu připadl na 30. 6. 2019. Dne 28. 2. 2019 vyhotovil obvodní báňský úřad příkaz, který byl podle doručanky žalobkyni doručen dne 7. 3. 2019. Proti příkazu podala žalobkyně dne 14. 3. 2019 odpor. Dnem doručení příkazu, který byl později z důvodu podání odporu zrušen, byla podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušena promlčecí doba, neboť příkazem bylo žalobkyni oznámeno zahájení řízení o přestupku. Dnem 8. 3. 2019 tedy počala běžet nová promlčecí doba, jejíž konec připadl na 7. 3. 2020.
24. V průběhu této nové promlčecí doby vydal obvodní báňský úřad rozhodnutí ze dne 27. 2. 2020, jímž opětovně shledal žalobkyni vinnou. K vydání tohoto rozhodnutí došlo dne 27. 2. 2020, kdy je obvodní báňský úřad podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu odeslal právní zástupkyni žalobkyně elektronicky prostřednictvím datové schránky (dne 28. 2. 2020 bylo předmětné rozhodnutí doručeno). K vydání dalšího rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, majícího za následek přerušování běhu promlčecí doby a počátek běhu doby nové, tak došlo před uplynutím jednoleté promlčecí doby. Veškeré námitky poukazující na údajné marné uplynutí promlčecí doby a zánik odpovědnosti žalobkyně tudíž nejsou důvodné.

25. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný svým postupem porušil zásadu *ne bis in idem*, neboť přestupek, ze kterého byla uznána vinnou, byl v jednočinném souběhu s činem, za který již byla postižena. Soud připomíná, že zásada *ne bis in idem*, tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin, je na ústavní úrovni upravena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), podle nějž *„[n]ikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“* Ačkoli uvedená ustanovení hovoří toliko o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je nepochybně třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích. Platnost zásady *ne bis in idem* i pro oblast správního trestání konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, publ. pod č. 1038/2007 Sb. NSS. Předpokladem jejího uplatnění je, aby se jednalo o stejný skutek, tj. aby byla dána totožnost skutku.
26. V projednávané věci byla žalobkyni uložena pokuta za přestupek podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona, jehož se žalobkyně dopustila tím, že dne 30. 6. 2018 v ranních hodinách vědomě a úmyslně neoprávněně vnikla s dalšími účastníky akce „KLIMAKEMP 2018“ do důlního díla – lomu Bílina na druhý skryvkový řez k rypadlu KU800/K105, kde je vykonávána hornická činnost a kam je vstup zakázán, kde byla v katastrálním území Libkovic u Mostu, GPS souřadnice 50°33'43,9'' N; 13°41'51,7'' E, zajištěna Policií České republiky z důvodu protiprávního jednání. Zmíněným vniknutím do důlního díla žalobkyně ohrozila veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem.
27. Pravomocným příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 9. 11. 2018, č. j. MELT/70623/2018, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím, kterého se dopustila tím, že dne 30. 6. 2018 v dopoledních hodinách v prostoru lomu Bílina v katastrálním území obce Libkovic na souřadnicích 50°33'43,9'' N; 13°41'51,7'' E nesplnila pokyn policisty udělený na základě § 8 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím sloužící k zajištění účelu shromáždění.
28. Z obsahu správního spisu (zejména z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 30. 6. 2018, č. j. KRPU-132861-7/PŘ-2018-040311, z oznámení o přestupku ze dne 26. 7. 2018, č. j. KRPU-132861-8/PŘ-2018-040311, z mapových podkladů uložených na nosiči CD a ze zmíněného pravomocného příkazu Městského úřadu Litvínov) vyplývá, že v době udělení pokynu příslušníkem Policie České republiky se žalobkyně již nacházela na území důlního díla. I přes dílčí rozdíly v časových údajích [ranní hodiny u vniknutí do dolu vs. dopolední hodiny u přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím] nelze vyloučit, že žalobkyně tyto přestupky spáchala jedním jednáním, tedy v jednočinném souběhu, neboť v době spáchání přestupku nesplnění pokynu se zároveň neoprávněně pohybovala v prostoru lomu.
29. Při posuzování, zda byly naplněny podmínky pro aplikaci zásady *ne bis in idem*, je zásadní zodpovězení otázky totožnosti skutku. Touto otázkou se ve vztahu ke správnímu trestání zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, ve kterém konstatoval, že *„[p]ři aplikaci zásady ne bis in idem je třeba vycházet z toho, že čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod zakazuje stíhání pro druhý trestný čin (včetně deliktu trestněprávní povahy), pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku. Podstatou skutku je přitom Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek.“ Obdobně v rozsudku ze dne 10. 2. 2011, č. j. 9 As 67/2010-74, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[s]tíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat je přípustné tehdy, pokud se tyto od sebe navzájem liší v podstatných prvcích (okolnostech). Naopak tam, kde panuje alespoň částečná shoda v podstatných okolnostech skutku, půjde ve vztahu k aplikaci čl. 4 Protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) o uplatnění zásady ne bis in idem. Zkoumání shodnosti či alespoň částečné shodnosti v podstatných okolnostech skutku je pak věcí každého konkrétního posouzení.“ S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje.

30. V projednávané věci se proto soud zabýval zapříčiněnými právními následky, ke kterým mělo dojít v daném případě. Přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona se žalobkyně dopustila tím, že neoprávněně vnikla do důlního díla, oproti tomu přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím se dopustila tím, že nesplnila pokyn Policie České republiky. Spácháním přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona žalobkyně ohrozila veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem, zatímco spácháním přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím ohrozila zájmy směřující k odstranění rozporů při střetu různých práv a k ochraně veřejného pořádku, zdraví a majetku. Zjevně se tedy jednalo o odlišné následky protiprávního jednání, které jsou z hlediska odpovědnosti za přestupek rozhodné. Soud proto uzavírá, že přestupek řešený v projednávané věci je *de iure* jiným skutkem než přestupek, za nějž byla žalobkyně pravomocně potrestána příkazem Městského úřadu Litvínov, přestože nelze vyloučit, že byly spáchány jedním jednáním žalobkyně. Za každý z uvedených skutků tak mohla být žalobkyně postižena samostatně. S ohledem na výše uvedené tedy soud shledal námitku týkající se porušení zásady *ne bis in idem* nedůvodnou.
31. Dále se soud zabýval námitkou neprokázání přestupku, neboť podle žalobkyně nebyla prokázána její totožnost. Žalobkyně zároveň zpochybňovala možnost užití úředních záznamů jako podkladů pro vydání rozhodnutí.
32. Z žalobkyní citované judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „... úředním záznamem a oznámením přestupku nelze ve správním řízení samostatně provádět dokazování (viz například rozsudky [Nejvyššího správního soudu] ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, publ. pod č. 2208/2011 Sb. NSS). Jedná se sice o podklady rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak jde o takové podklady, které slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 3 As 155/2016-34). Pokud při provádění úředního úkonu nebyl proveden audio/vizuální záznam a okolnosti jeho provádění jsou zpochybňovány, zásadním důkazem o skutkovém stavu věci jsou obvykle svědecké výpovědi osob, které se tohoto úkonu osobně zúčastnily, zejména úředních osob – zde zasahujících strážníků. V případech „tvrzení proti tvrzení“ proto musí rozhodující orgán vždy vyslechnout ony úřední osoby jako svědky (srov. rozsudek ... [Nejvyššího správního] soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30) a nesmí se spokojit jen s oznámením o přestupku a s úředním záznamem. V obecné rovině lze přisvědčit názoru krajského soudu, že úřední záznam je možné použít jako důkazní prostředek (správně spíše jako podklad pro rozhodnutí) za podmínky, že skutkový závěr nespočívá pouze na něm. ... Uvedenou podmínku nelze generalizovat v tom smyslu, že úřední záznam (resp. oznámení přestupku) lze užít jako „důkaz“ vždy, když jsou podkladem rozhodnutí i důkazy jiné. Podstatné je, aby úřední záznam nebyl jediným „důkazem“ ve vztahu k určité skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49). S tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

názorem se zdejší soud ztotožňuje a dodává, že uvedená podmínka byla v projednávané věci splněna.

33. Soud připomíná, že správní orgány při svém rozhodování vycházely z následujících podkladů: oznámení přestupku ze dne 26. 7. 2018, zpracované Policií České republiky pod č. j. KRPU-132861-8/PŘ-2018-040311, úřední záznam Policie České republiky ze dne 30. 6. 2018, č. j. KRPU-132861-7/PŘ-2018-040311, úřední záznam Policie České republiky ze dne 4. 7. 2018, č. j. KRPU-135294/PŘ-2018-040814, seznam dodatečně ustanovených přestupců ze dne 13. 9. 2018, zpracovaný Policií České republiky pod č. j. KRPU-182406-1/ČJ-2018-040070, včetně přílohy s fotografiemi, příkaz Městského úřadu Litvínov ze dne 9. 11. 2018, č. j. MELT/70623/2018, protokol obvodního báňského úřadu o ústním jednání ze dne 17. 10. 2019, č. j. SBS 29428/2018/OBÚ-04/5, rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 21. 8. 2019, č. j. BMA-10409/2019-A3, a mapové podklady, jež jsou ve správním spisu založeny v elektronické podobě na nosiči CD. Právě tyto mapové podklady, které si obvodní báňský úřad vyžádal od společnosti Severočeské doly a. s. a které byly zpracovány oprávněným důlním měřičem, zachycují hranice území, na němž je prováděna hornická činnost, zobrazují oblast, kam je vstup zakázán, místo, kde se skupina osob oddělila od trasy pochodu, i místo, kde byla žalobkyně zadržena Policií České republiky. Soud nevidí žádný důvod, proč by správní orgány nemohly vzít za podklad pro svá skutková zjištění mapu důlního díla, která tvoří součást správního spisu (uložena na nosiči CD), a proč by nemohly – s ohledem na existenci dalších důkazů – brát v potaz též úřední záznamy. Ostatně správní řád v § 137 odst. 4 výslovně zakazuje použít jako důkazní prostředek výhradně (úřední) záznam o podání vysvětlení.
34. Při prokázání totožnosti vycházel obvodní báňský úřad konkrétně z oznámení o přestupku ze dne 26. 7. 2018, č. j. KRPU-132861-8/PŘ-2018-040311, ze seznamu dodatečně ustanovených přestupců ze dne 13. 9. 2018, č. j. KRPU-182406-1/ČJ-2018-040070, a z pravomocného příkazu Městského úřadu Litvínov ze dne 9. 11. 2018, č. j. MELT/70623/2018. Soud proto nepřisvědčil názoru žalobkyně, že správní orgány vycházely toliko z úředních záznamů, a její argumentaci o nepřipustnosti úředních záznamů proto soud shledal nedůvodnou, resp. pro projednávanou věc irelevantní.
35. Z oznámení o přestupku ze dne 26. 7. 2018, č. j. KRPU-132861-8/PŘ-2018-040311, plyne, že řízení o přestupku podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím bylo vyčleněno k samostatnému řízení pod č. j. KRPU-149683/PŘ-2018-040311. O tomto přestupku rozhodl Městský úřad Litvínov pravomocným příkazem ze dne 9. 11. 2018, č. j. MELT/70623/2018. Podkladem pro vydání zmíněného příkazu byl spis vedený pod zmíněným č. j. KRPU-149683/PŘ-2018-040311, přičemž v osobě pachatele byla ztotožněna žalobkyně. Toto vyplývá ze samotného příkazu, kde je uvedeno shodné datum i přesné místo spáchání přestupku (podle souřadnic GPS). Za stěžejní podklad považuje soud pravomocný příkaz Městského úřadu Litvínov ze dne 8. 11. 2018, ze kterého je prokázáno, že žalobkyně se v den spáchání přestupku nacházela v místě spáchání přestupku, přičemž v řízení vedeném Městským úřadem Litvínov nijak nezpochybnila skutečnost, že by to byla ona, když proti tomuto příkazu nepodala odpor. Dalším klíčovým podkladem pro rozhodnutí byl podle názoru soudu také seznam dodatečně ustanovených přestupců ze dne 13. 9. 2018, podle kterého byla žalobkyně ztotožněna Policií České republiky. K tomuto seznamu soud uvádí, že se nejedná o úřední záznam, ale o podklad pro rozhodnutí poskytnutý Policií České republiky. Na základě těchto podkladů lze podle názoru soudu učinit závěr, že totožnost žalobkyně byla prokázána, neboť oznámení o přestupku původně neznámého pachatele, ve kterém je uvedeno, že řízení o přestupku podle § 14

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 1 písm. d) zákona o právu shromažďovacím bylo vyčleněno k samostatnému řízení pod č. j. KRPÚ-149683/PŘ-2018-040672, a jehož součástí je i fotografie pachatele, bylo ve správním řízení doplněno seznamem dodatečně ustanovených přestupců, v němž Policie České republiky provedla ztotožnění žalobkyně pomocí fotografií, z nichž jedna je výřezem fotografie obsažené v oznámení o přestupku. Skutečnost, že se jedná o žalobkyni, potvrdila i ona sama, když ve svém písemném odůvodnění odporu ze dne 24. 4. 2019 na předmětný pravomocný příkaz Městského úřadu Litvínov ze dne 9. 11. 2018 odkázala a dovozovala z něj nutnost řízení o přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona zastavit s ohledem na zásadu *ne bis in idem*.

36. Na okraj soud dodává, že zmíněným příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 9. 11. 2018 nebyla prokázána vina žalobkyně, pokud jde o přestupek podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona, nýbrž toliko přítomnost žalobkyně v místě spáchání daného přestupku; předmětný příkaz zároveň přispěl ke ztotožnění žalobkyně. Vzhledem k tomu, že uvedený příkaz je pravomocný, byly správní orgány podle názoru soudu oprávněny z něj vycházet, aniž by ověřovaly, zda byla identifikace žalobkyně provedena správně.
37. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že tvrzení obvodního báňského úřadu, že při ústním jednání provedl porovnání fotografie žalobkyně z předloženého občanského průkazu s fotografií obsaženou v seznamu dodatečně ustanovených přestupců, nemá oporu ve správním spisu, jelikož o tomto postupu obvodního báňského úřadu není v protokolu o ústním jednání žádná zmínka. Tato skutečnost představuje vadu řízení, která ale nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož ostatní skutečnosti, na základě kterých ověřoval obvodní báňský úřad totožnost přestupce, jsou dostačující k prokázání totožnosti žalobkyně. Soud námitku nedostatečného ztotožnění žalobkyně považuje za účelovou, když na straně jedné žalobkyně argumentuje tím, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, když se tohoto přestupku měla dopustit v jednočinném souběhu s přestupkem, z jehož spáchání byla pravomocně uznána vinnou, a na straně druhé tvrdí, že se přestupku projednávaného v tomto správním řízení nedopustila.
38. Soud proto shledal, že správní orgány dostatečně zjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vycházely přitom z přípustných důkazů, resp. podkladů pro rozhodnutí. Soud zároveň nezjistil, že by správní orgány přenášely důkazní břemeno na žalobkyni. Nic takového nevyplývá ani z tvrzení obvodního báňského úřadu, že „žalobkyně dle správního orgánu v rámci projednávání přestupku nepředložila žádné relevantní skutečnosti, které by byly v rozporu se zjištěním správního orgánu“, které se žalobkyně snažila dezinterpretovat ve svůj prospěch. Podle názoru soudu tedy správní orgány dostatečně prokázaly, že se předmětný přestupek stal a že se jej dopustila právě žalobkyně.
39. Dále se soud zabýval námitkou neprokázání překonávání pásových dopravníků. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že obvodní báňský úřad ani žalovaný ve svých rozhodnutích neuvádějí, že by žalobkyně překonávala pásové dopravníky. O překonání pásových dopravníků se obvodní báňský úřad zmínil toliko v příkazu ze dne 28. 2. 2019, který byl ovšem v důsledku odporu zrušen, a do svého rozhodnutí ze dne 27. 2. 2020 již tento argument nepřevzal. Z mapových podkladů, založených ve správním spisu na nosiči CD, ve spojení s pravomocným příkazem Městského úřadu Litvínov ze dne 9. 11. 2018, č. j. MELT/70623/2018, podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že se žalobkyně v době zadržení nacházela na druhém skryvkovém řezu u rypadla KU800/K105. To potvrzuje i fotografie, kterou žalobkyně vložila do svého vyjádření ze dne 1. 11. 2019.

40. Soud zároveň připomíná, že žalobkyně ve správním řízení ani v žalobě fakt, že byla zadržena na druhém skrývkovém řezu, nerozporovala a že zadržení žalobkyně na druhém skrývkovém řezu u rypadla KU800/K105 odpovídá i GPS souřadnicím místa zadržení vyznačeným v mapovém podkladu na základě úředního záznamu Policie České republiky ze dne 30. 6. 2018, č. j. KRPU-132861-7/PŘ-2018-040311. Správní orgány ve svých rozhodnutích upozornily mimo jiné na to, že žalobkyně při přesunu z místa, kde opustila trasu pochodu, do místa, kde byla zadržena Policií České republiky, nemohla nepřijít do kontaktu s těžební technologií, a navíc musela překonat svahy těžebních řezů mimo dopravní cesty, což je rovněž zakázáno. Tento závěr správních orgánů má podle názoru soudu oporu v mapových podkladech i v žalobkynin předloženém snímku, který je součástí jejího vyjádření ze dne 1. 11. 2019. Ostatně již z povahy věci je zřejmé, že druhý skrývkový řez se nachází v jiné úrovni terénu než první skrývkový řez, přes který musela žalobkyně projít. Rovněž samotný pohyb v blízkosti těžební technologie (byť vypnuté, ovšem nezajištěné proti spuštění) představuje zvýšené riziko úrazu, na což také poukázal obvodní báňský úřad ve svém rozhodnutí. Soud proto shledal, že ve správním řízení byly řádně prokázány i skutečnosti, které braly správní orgány v potaz při stanovení výše pokuty.
41. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že účastí na předmětném protestu nebyl naplněn materiální znak přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona. Z tohoto ustanovení plyne, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“*
42. Dále se soud zabýval námitkou, že účastí na předmětném protestu nebyl naplněn materiální znak přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona. Z tohoto ustanovení plyne, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“* Žalobkyně zpochybňovala existenci materiální stránky přestupku s poukazem na to, že důvodem vniknutí účastníků protestu na území, kde probíhá hornická činnost, byla dlouhodobá ochrana veřejného zájmu – konkrétně lidského života, zdraví, majetku, veřejných rozpočtů, životního prostředí a klimatu.
43. K problematice materiální stránky přestupku se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost přestupků se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů, a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být naplněna i materiální stránka přestupku. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně a zároveň porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Lze vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal za situace, kdy se k jednání, které naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).

44. S ohledem na práve uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zda určité jednání lze označit za přestupek, a zda tedy došlo k naplnění nejen formálního, nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž právě v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl jejím jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Významnou okolností nemůže být žalobkyní uváděná dlouhodobá ochrana veřejného zájmu, neboť snaha upozornit na klimatickou krizi neopravňuje k porušování platných právních předpisů. Soud dále uvádí, že pouhou účastí na protestu se žalobkyně přestupkového jednání nedopustila. Toho se dopustila až v okamžiku, kdy se oddělila od trasy protestu a neoprávněně vnikla do důlního díla.
45. Na základě výše uvedeného soud shledal, že v nyní posuzovaném případě nebyly zjištěny zvláštní okolnosti natolik snižující nebezpečnost přestupkového jednání, že by materiální znak přestupku zcela vymizel. Soud naopak konstatuje, že materiální znak přestupku byl žalobkyní naplněn bez pochybností, neboť žalobkyně neoprávněně vnikla do prostoru důlního díla, čímž ohrozila veřejný zájem na hospodárném a bezpečném dobývání výhradních ložisek chráněných horním zákonem a zároveň též zájem na ochraně života a zdraví osob. Předmětná námitka tak není důvodná.
46. K poukazu žalobkyně na právo na odpor vyplývající z čl. 23 Listiny základních práv a svobod soud uvádí, že v tomto ustanovení je uvedeno, že občané mají právo postavit se na odpor proti každému, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou základních práv a svobod, jestliže činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných prostředků jsou znemožněny. Žalobkyně se v daném případě nestavěla na odpor žádné osobě či síle, která by se snažila odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod. Poukaz na toto ustanovení ze strany žalobkyně je tak zcela nepřípadný. Za obdobně nepřípadné považuje soud též odkazy na právo na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a na právo na svobodu projevu podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod, neboť ani jedno z těchto ústavních práv rozhodně nikoho neopravňuje k porušování jiných právních předpisů.
47. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. srpna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce